

ZONDAG 45

Het gebed van de gelovigen

Psalm 4 : 3
Lezen: Leviticus 10
Psalm 34 : 2 en 3
Psalm 27 : 5
Psalm 147 : 6

Geliefden, wij willen thans het Woord van God aan u bedienen uit Zondag 45 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 116, 117, 118 en 119.

Vraag 116: Waarom is het gebed den Christenen van node?

Antwoord: Daarom dat het het voornaamste stuk der dankbaarheid is, welke God van ons vordert, en dat God Zijn genade en den Heiligen Geest alleen aan diegenen geven wil, die Hem met hartelijk zuchten zonder ophouden daarom bidden en daarvoor danken.

Vraag 117: Wat behoort tot zulk een gebed, dat Gode aangenaam is en van Hem verhoord wordt?

Antwoord: Eerstelijk, dat wij alleen den enigen waren God, die zich in zijn Woord ons geopenbaard heeft, om al hetgeen Hij ons geboden heeft te bidden, van harte aanroepen.

Ten andere, dat wij onzen nood en ellendigheid recht en grondig kennen, opdat wij ons voor het aangezicht Zijner majesteit verootmoedigen.

Ten derde, dat wij dezen vasten grond hebben, dat Hij ons gebed, niettegenstaande wij zulks onwaardig zijn, om des Heeren Christus' wil zekerlijk wil verhoren, gelijk Hij ons in Zijn Woord beloofd heeft.

Vraag 118: Wat heeft ons God bevolen van Hem te bidden?

Antwoord: Alle geestelijke en lichamelijke nooddrift, welke de Heere Christus begrepen heeft in het gebed, dat Hij ons zelf geleerd heeft.

Vraag 119: Hoe luidt dat gebed?

Antwoord: Onze Vader, die in de hemelen zijt;

- 1. Uw Naam worde geheiligd.*
- 2. Uw Koninkrijk kome.*
- 3. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde.*
- 4. Geef ons heden ons dagelijks brood.*
- 5. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen*

schuldenaren.

6. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.

Het gaat over het gebed der gelovigen:

1. Het is een gebed uit dankbaarheid
2. Het is een gebed door het geloof
3. Het is een gebed tot vervulling van alle nooddrift

Misschien hebt u zich afgevraagd: waarom laat de dominee nu bij de inleiding van het gebed, Leviticus 10 lezen, over dat vreselijke, dat ontzaglijke, die ontzettende scheur in het huis van Aäron? Twee van zijn vier zonen, in één ogenblik door het vuur verteerd. Wat heeft dat nu met het gebed te maken? Luister! Ach, misschien weet u het wel, u kunt het althans weten: die zonen van Aäron waren geroepen, zoals alle priesters geroepen waren, om brandoffer te offeren voor het aangezicht des Heeren op het brandofferaltaar in de voorhof. Maar zij waren ook geroepen om te bidden voor het volk, te bidden in het heilige, daar waar God op een bijzondere wijze woonde, vlak bij de voorhang, in de gemeenschap van het heilige der heilige. Daar moesten zij hun wierook leggen op de kolen van het reukofferaltaar en daartoe moesten zij heilig vuur nemen van het brandofferaltaar.

Er is een dag geweest, dat deze twee zonen van Aäron voor Gods aangezicht gingen om te bidden, wel met hun wierookvat bij zich, maar ze hadden er niet het vuur in van het brandofferaltaar, dat in de voorhof stond. Waarom ze dit gedaan hebben, vermeldt het Woord van God niet. Sommigen menen dat ze teveel wijn gebruikt hadden, dus op de rand van dronkenschap leefden, omdat de Heere aanstonds hierna door de mond van Mozes: tegen Aäron zegt: Denk erom, de priesters, die tot Mij naderen, mogen geen wijn noch sterke drank drinken. Sommigen menen dus, dat ze door teveel drank niet meer in staat waren, de dienst van God goed te onderscheiden. Hoe het ook zij, ze hebben vreemd vuur voor Gods aangezicht gebracht, daarom verteerde hen een vuur, dat van voor het aangezicht van God uitging. Sommigen menen, dat er een vlam uitging van boven het verzoendeksel, waar God woonde. Anderen menen, dat het vuur rechtstreeks uit de hemel viel.

Hoe het is, we weten het niet; maar dit weten we, ze zijn door een vuur, dat van voor het aangezicht Gods uitging, verteerd. Het was niet een toevallige bliksemingslag, maar de zeer nadrukkelijke openbaring van Gods grimmigheid over het verkeerde wat deze jongens deden. Nu vraagt u wellicht: Maar, wat was dan precies het verkeerde? Wel dit: Het gebed, dat tot God wordt opgezonden, nu en in het Oude Testament, kan God alleen maar behagen, wanneer het steunt op de voldoening van het Lam Gods. Dus het gebed, wat onder het Oude Testament symbolisch werd voorgesteld door de

wierookwalm, die voor God opsteeg, moest gelegd worden op de vurige kolen van het brandofferaltair. Want daar was het lam geslacht, daar was het offer verbrand. Die kolen getuigden van de *voldoening*.

Dus we zouden Nieuw Testamentisch zeggen: *Om Jezus wil*. Maar wee de mens, die reukwerk offert, wat niet ontstoken wordt op de kolen, waar de voldoening gebracht is. Schone symboliek, treffend voor alle tijden. Ook nu heeft dat Woord ons nog veel te zeggen, want God is niet veranderd. De God van het Oude Testament is niet, zoals door nieuwere theologen aangeduid wordt, de grimmige God, de God die niet te genaken is. En de God van het Nieuwe Testament is de vriendelijke God.

O nee, Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in der eeuwigheid. Als er onder het Oude Testament vuur uitging van voor het aangezicht des Heeren om deze twee zonen van Aäron te verteren, dan is Hij nu nog Dezelfde God. Dan moge Hij lankmoedig zijn, over zovelen, die tot Hem lopen om Hem te vragen, *zonder te steunen op de gerechtigheid van Christus*, maar dan zal het oordeel toch eenmaal hetzelfde zijn. Wat leert de Heere ons hierin?

Hier leert de Heere ons, dat we vrezen zullen, wanneer we voor Zijn aangezicht willen naderen en dat, indien we tot Hem naderen, wij dat doen zullen in de weg, die Hij verordineerd heeft. Dat we maar niet onnadenkend onze knieën buigen en onze handen vouwen en onze stem opheffen tot God, maar dat we zeer nauwkeurig vragen: Heere wat wilt Gij dat ik doen zal? Dat we in de weg des gebeds niet handelen als de twee zonen van Aäron, Nadab en Abihu, door "zo maar" tot God te naderen, zonder dat we weten op welke grond we steunen en in welke weg we tot Hem mogen gaan. Maar dat we zeer nadrukkelijk onze aandacht erop mogen vestigen, dat het gebed dat God aangenaam is en door Hem verhoord is èn wordt, alleen een gebed kan zijn dat gegrond is op de vurige kolen van het brandofferaltair, op het offerdier, op het Lam, op de gerechtigheid van de Heere Jezus Christus.

Nu, zo willen we dan deze 45ste Zondag voor u openen. Waarom is het gebed de christenen van node? De christenen, de gelovigen dus. Niet, dat het gebed de "niet-christenen" niet van node is, maar ons leerboek wil een troostboek zijn voor de reizigers naar Sion. O zeker, het gebed is alle mensen nodig en de heidenen bekennen het in hun aanroeping van hun goden, dat ook voor hen het gebed nodig is. Ze weten alleen niet de weg, waarin ze tot God kunnen gaan en moeten gaan. Het gebed is de christenen van node.

De onderwijzer beperkt zich dus in zijn verklaring tot de christenen. Dat zijn degenen, u weet het nog wel uit Zondag 11 van de Catechismus, die de zalving van Christus deelachtig zijn. Waarom wordt gij een Christen genaamd? Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus en alzo Zijner zalving deelachtig ben. Omdat we gemeenschap hebben met God door Jezus Christus, omdat we door Zijn Geest zijn wedergeboren, daarom zijn wij christenen. Waarom is nu het gebed de christenen van node? Dan zegt het antwoord: Daarom, dat het het voornaamste stuk der dankbaarheid is, dat God

van ons vordert. God vordert het gebed! Hier geldt het weer, net als bij het sacrament van de doop, dat het gebed geen godsdienstige uiting is zondermeer. Het is geen openbaring van religiositeit of van innerlijke vroomheid zondermeer; maar het gebed is bevel, gebod! God vordert het gebed. God wil dit. En waarom wil God het gebed? God wil het gebed, omdat Hij voor alle dingen erkend wil worden. Het gebed, is niet zozeer ons verlanglijstje aan God presenteren, elke dag weer opnieuw, met al datgene erop wat we zo graag zouden hebben. Maar het gebed is in de eerste plaats het "voornaamste stuk van de dankbaarheid". Dus gebed, kan gebed zijn ook al hebben we in dat gebed niets te vragen. Als we onze knieën buigen en als we onder de indrukken van Gods heerlijkheid, majesteit en genade aan Zijn voeten nederzinken om Hem te lofprijzen, om Hem te aanbidden en te zeggen: O God, U zijt groot en goed en zeer te prijzen, dan is dat een gebed, een waarachtig gebed. *Want het gebed is in de eerste plaats erkenning van God.* Wandel voor Mijn aangezicht en zijt oprecht (Gen.17:1), dat is erkenning van God.

En zeker, in een waar gebed mogen we ook onze nooddruft naar lichaam en ziel voor ons en onze kinderen, voor onze kerk, voor het land waar we wonen, voor het volk in welks midden we leven, bij God bekend maken, maar ook zonder dat, is het gebed uit een hart dat God vreest, de Heere aangenaam. Want het is het voornaamste stuk der dankbaarheid. Wat is het groot voor zulke mensen, die zeggen: O, Heere ik weet niet wat ik doen moet om Uw naam te danken, om het in mijn leven tot uitdrukking te brengen hoe lief ik U heb en hoe groot ik U vind en hoe weldadig en barmhartig dat Gij zijt. Ik kan het niet. Er zijn wel vrouwen, die wensen "mannen" te zijn om te prediken de rijkdom van Gods genade, wanneer ze zelf uit die bron des levens mogen drinken. Het moge dan voor hen ook een troost zijn, dat de onderwijzer zegt: "Het voornaamste stuk der dankbaarheid", dat moogt gij vervullen wanneer ge tot God bidt; het is God aangenaam, Hij let er op, het is meest tot Zijn eer. O, er zijn zovéél dingen, waarin we onze dankbaarheid kunnen openbaren. Onze dankbaarheid aan God kunnen we openbaren in het helpen van onze naaste, in het meedragen van de noden van de lijdenden. In het geven van gaven en het meedenken en meeleven en mee bidden met al degenen, die het werk der zending behartigen. Het zijn allemaal ook openbaringen van dankbaarheid aan de levende God. Maar het voornaamste stuk van de dankbaarheid, zegt onze onderwijzer: is het gebed.

En dat blijkt ook telkens als Gods Geest ons onze ogen opent en die verbinding tussen God en ons teweeg brengt, waardoor we onszelf recht en grondig leren kennen en ons voor Gods aangezicht gaan verootmoedigen. Dan is het eerste, het gebed, het buigen van onze knieën en het aanroepen van de Heere. Er staat in Psalm 14 van de goddelozen: zij roepen de Heere niet aan. In het 27ste hoofdstuk van het boek Job staat: Zal hij God aanroepen te aller tijd? Het is het kenmerk van degenen, die God zoeken: ziet hij bidt. U weet, dat staat van Saulus geschreven, die door Gods genade een Paulus

geworden was. Het eerste, wat van hem gezegd wordt, als hij in de straat de Rechte in Damascus is aangekomen is: Ziet hij bidt!

Het bidden wordt wel genoemd de "ademtocht van de ziel" en zo mag u het ook noemen, als u het maar goed verstaat. Want het is zo, dat wij dikwijls ademen, zonder dat we er bij doordenken en zó mag u over het gebed niet denken. Dat is niet het rechte gebed. Wel is het zo, dat we zonder ademhaling sterven. Zonder het gebed *zijn* we gestorven. Het gaat altijd met ons geestelijk leven op en neer. Het is de thermometer van het geestelijk leven. Hoeveel te verder, we van God afzwerven en omdolen, hoeveel te minder we behoefte hebben aan de eenzame plaatsen om onze ziel voor God uit te storten, om Hem dank te zeggen, om Hem te smeken om Zijn hulp en bijstand.

Maar hoeveel te dichter we bij God leven en hoeveel te meer de werkingen des Geestes in ons zijn, hoeveel te meer behoefte we hebben aan het gebed. Dan leven we van het éne gebed naar het andere gebed. Net zoals we een maaltijd gebruiken: Dan staan we op en we voelen ons gesterkt en we gaan naar ons werk. En naar mate de tijd voortschrijdt beginnen we onze maag weer te voelen en krijgen we behoefte aan nieuwe spijzen, altijd weer opnieuw. Zo is het ook, wanneer het geestelijk leven gezond is. Als we dan opgestaan zijn van het gebed en de strijd weer ingaan, onder 's levens zorgen gebogen, met al de moeiten en al de verdrietelijkheden van het dagelijks leven, in ons huis, op ons werk, in ons huwelijk, ten opzichte van onze kinderen, met al onze zorgen en onze moeiten, dan leven we weer naar het volgende gebed toe. Dan hebben we weer behoefte als de tijd daar is, dat we ons af kunnen zonderen, dat we het aangezicht des Heeren weer kunnen zoeken. Dat gaat altijd op: wanneer de binnenkamer, wanneer die plaatsen ledig blijven, wanneer die verborgen omgang met God gemist wordt, wordt onze godsdienst hol en leeg en ijdel.

Ja, dan kunnen we nog wel zeggen, hoe het moet en dan kunnen we nog wel heel rechtzinnig zijn, *maar we missen de gemeenschap met God en we vertonen dan ook Zijn beeld niet meer*. Let er maar goed op, in uw eigen leven. Maar wanneer u telkens behoefte heeft aan het gebed, waar u uw ziel moet uitstorten voor God, kan het niet anders of u zoekt deze plaats. Zo zien we het ook bij Daniël, al staat de doodstraf er op, hij kàn niet anders. Daar in dat vreemde Babel, moet hij de band met God ervaren en anders gaat hij dood. Die goedertierenheden Gods kan hij niet missen en zo bidt hij driemaal daags met open vensters naar Jeruzalem.

Het is de verbindingslijn tussen God en tussen ons. Ons leven is nog beneden, wij staan hier nog in het midden van de strijdende kerk. Wij zijn hier nog in het dal van Baka, het tranendal. Ons vaderland is boven, daar is de volmaakte rust en nu is de verbinding tussen de hemel en de aarde, tussen God en de mens, tussen het vaderland hier boven en tussen het front hier beneden, het waarachtige gebed. Het is het voornaamste stuk der dankbaarheid, welk God van ons vordert. En dat God Zijn genade en de Heilige Geest alleen aan diegenen geven wil, die Hem met hartelijke zuchten zonder ophouden daarom

bidden en daarvoor danken.

O, kom nu toch niet aandragen met de uitvlucht, dat je wel eens van iemand gehoord hebt, die iets van God ontving, zonder dat hij er om gevraagd had. Ik weet het, zo goed is God. Maar als ge dáárop hoopt en uw ijdele leven daarop bouwt, dan zult gij verloren gaan, omdat gij de weg weet en hem niet bewandelt; dan hebt ge van God geen zaligheid te wachten. Wat God kàn, dat is ontzaglijk veel, veel meer dan wij ooit kunnen denken. Maar wat God wíl, staat hier duidelijk geschreven en daar heeft u mee te rekenen. God wil Zijn genade en de Heilige Geest alleen aan hen geven, die Hem met hartelijk zuchten, zonder ophouden, daarom bidden en daarvoor danken.

Dus, genade en de Heilige Geest aan hen, die Hem bidden, met hartelijk zuchten, bidden en danken. Maar het rechte bidden is nochtans een werk van de Heilige Geest. Ach, hier heb je weer die twee zaken, die nooit met elkaar te verenigen zijn en die ook niet van elkaar te scheiden zijn. Hier heb je weer die souvereiniteit van God en die verantwoordelijkheid van de mens. Wij weten het ontzaglijk goed, dat God alles doet naar Zijn welbehagen, en dat Hij ons gebed zelfs niet nodig heeft. Maar wij moeten anderzijds net zo goed weten, dat God Zijn raad vervult door middel van ons gebed. En dat Hij Zijn genade en Zijn Heilige Geest alleen aan hen geven wil, die Hem met hartelijk zuchten, zonder ophouden daarom bidden en daarvoor danken.

We kùnnen het niet, maar God richt Zich niet naar òns, God richt Zich niet naar òns kunnen. God vordert het van ons en als God iets van ons vordert, dan daalt Hij niet eerst tot ons af, om eens te kijken wat wij nog wel kunnen. Gods vordering komt altijd souverain van God en dat kan Hij vorderen omdat Hij recht heeft het te vorderen, want we zijn goed uit Zijn hand voort gekomen. God vordert, God wil dat en daar hebben wij onder te buigen. En die uitvluchten van: Ja maar, dat kun je niet, dat is wel waar, dat is allemaal vreselijk waar. Het wordt helaas maar al te weinig echt ervaren. Want, wanneer het werkelijk zo is, dat we niet kunnen bidden gelijk het behoort, dan snikken we het uit voor God, dan heffen we onze schreiende ogen ten hemel, dan breiden we onze lege handen naar God uit en dan kruipen we voor God als een worm in het stof.

Daar brengt de wetenschap ons, dat we het niet kunnen; die echte wetenschap. Ik bedoel niet die bedrieglijke wetenschap, in uw verdorven verstand, die het hart bederft. Nee, de Heere vraagt het van me. Hij wil er om gebeden worden. En nu is mijn hart zo kil, zo koud, zo vruchteloos. Het is zo toegesloten, het is aan alle kanten omringd met alle mogelijke duisternis. Heere, ik kan er niet doorheen breken, ik zie geen uitkomst. *Welnu, toch wil God er om gebeden zijn.* Hij wil Zijn genade en Zijn Heilige Geest geven, alleen aan hen, die met hartelijke zuchten, daarom bidden. Het echte bidden, bestaat dus ook hier in hartelijk zuchten, zonder ophouden, bidden en danken. Hartelijk, nee, niet op roomse wijze, God heeft geen behagen aan de vermenigvuldiging van woorden. Laat ons er om denken, laat ons toch vooral in het gebed eenvoudig zijn. Vooral als we geroepen worden, openbare gebeden te doen, op

vergaderingen, in de kerk, maar ook aan tafel. Laat ons gebed vooral eenvoudig zijn. Niet allerlei hoogdravende woorden, die we misschien van die of gene hebben overgenomen en die misschien wel deftig klinken in de oren van mensen, maar waar God van zegt: doet het getier van je woorden, van je liederen, van je gebeden van voor Mijn aangezicht weg, want je hart kleeft er niet aan. Nee, zeg dan maar eenvoudig: Ach Heere God, of zeg eenvoudig: Lieve Heere. Zeg het maar zoals het in je hart is. Zeg het met kinderlijke schroom, zeg het met kinderlijk vertrouwen, zeg het in het besef van de hoge majesteit van God. Bereid u ook voor tot het gebed, want het blijkt nogal eens aan de gesprekken, die onmiddellijk op het gebed volgen, wat het hart zelfs tijdens het gebed vervuld heeft.

Het kan zijn, dat het hart soms vol is met allerlei dingen, terwijl u toch uw gebed prevelt of afraffelt voor God. O, bedenk nu eens met het voorbeeld van Nadab en Abihu voor ogen, hoe verschrikkelijk dat voor God is. Stel u eens voor, dat u toegelaten werd tot de koningin om uw verzoek aan haar bekend te maken en zij zou haar tijd daarvoor beschikbaar gesteld hebben en u werd bij haar binnen geleid en u zou daar binnen gekomen zijnde, u met allerlei andere dingen bemoeien, inplaats van uw bede en uw verzoek aan haar te openbaren. Ge zoudt het paleis uitgeworpen worden. Hoeveel te meer, als we tot die Heilige God naderen, als we aan God iets gaan verzoeken of als we aan God onze dank gaan bewijzen, als we tot Hem gaan spreken in het gebed. O, hoe goddeloos is het dan, als ons hart vervuld is met al die dingen, die geen wezenlijke betekenis hebben, waar we niet mee vervuld mogen zijn, als we naderen voor Gods aangezicht. En ik weet het hoor, de allerheiligste zou moeten zeggen: Heere, ik kan niet bidden. Zelfs de discipelen vroegen het aan de Heere Jezus, nadat ze toch een lange tijd met Hem omgegaan waren. Misschien moet ik zeggen, juist omdat ze al lange tijd met Hem omgang gehad hadden: Heere, leer ons bidden. Ze waren in de omgang met Hem er achter gekomen, dat ze niet konden bidden zoals het de heiligen betaamt. Daarom, niemand moet hier zeggen: Ach, ik kan niet bidden, dus zal ik het ook maar niet doen. Dan stuit u tegen dit woord: *God wil*. Daar komt u niet onderuit.

Wat zult u dan doen? Ach, dan zult u hartelijk gaan zuchten, □ zonder ophouden, □ dan zult u onder de indrukken van de majesteit des Heeren u voor God afzonderen en u verootmoedigen en zonder bombast, zonder namaak, zonder stemverdraaiing, of hoe dan ook, voor God komen. Eerlijk, oprecht en eenvoudig. Nee, niet platvloers, niet met wereldse taal, want God is heilig. Maar ook niet met een taal, die u verre boven het hoofd gaat en die geen werkelijke vertolking is van de gedachte van uw hart.

Het beste is nog te zijn als een kind. Om als een kindeke tot God te naderen, die eenvoudig en oprecht vertelt van liefde en smart, van blijdschap en van droefheid. Zo wil God, dat ge Hem zult aanbidden. Met hartelijk zuchten en dan zonder ophouden. Dat zonder ophouden betekent, dat u van het ene gebed naar het andere leeft. U kunt natuurlijk niet 24 uur op uw knieën liggen, dat

vordert God ook niet. Maar, dat ge van het ene gebed naar het andere leeft, dat is zonder ophouden bidden! U gedurig stellen in de gemeenschap met Hem, die de harten doorzoekt.

Bidden en danken, dat hoort bij elkaar. Er is geen waar gebed zonder dankzegging. Ja, het is zelfs zo, dat elk waar gebed uit dankzegging voortvloeit. Want, wanneer we niet zien wie God is, wanneer we geen besef hebben, dat er een toegang is tot Zijn troon en waarin Hij de troon geopend heeft, dan is er ook geen ware behoefte en geen echt vertrouwen om Hem onze nooddrift voor te leggen. Dus het ware gebed is altijd de vrucht van de waarachtige vreze Gods. Wanneer we God leren kennen door het geloof, dan gaan we God danken, en dan gaan we God ook bidden. Danken, omdat, Hij is, die Hij is, en vertrouwend, dat Hij ons horen zal. Waarom? Dat staat in het vervolg;

wanneer de onderwijzer vraagt: Wat behoort tot zulk een gebed, dat Gode aangenaam is en door Hem verhoord wordt?

Dan luidt het antwoord: Ten eerste, alleen de ware God aanbidden, zoals Hij zich in Zijn Woord heeft geopenbaard en bidden om al hetgeen Hij ons geboden heeft. Dus dat in de eerste plaats. God zegt niet alleen dat we bidden moeten, maar Hij zegt ook wàt we bidden moeten en hòe we bidden moeten. We moeten alleen de ene ware God bidden. We spreken er verder maar niet over, dat het zinloos is, om allerlei heiligen aan te roepen. Daar weten we toch genoeg van, om te weten, dat dat tegen het Woord van God is. Dat we ons alleen maar neer mogen buigen voor de God der goden, voor de Koning der koningen, Die Zich in Christus ons nabij doet zijn en Die tot ons komt in de Zoon van Zijn welbehagen. Alleen de enige ware God en dan niet de God, zoals wij Hem ons voorstellen, maar er staat, *zoals Hij Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft*. Je kunt ook tot een god van je gedachten bidden. Sommigen hebben een gedachte, als ze bidden, alleen maar van de rechtvaardige God. Dan is het eigenlijk geen bidden, dan is het meer het slaafs buigen onder een machtige afgod, zoals de heidenen ook bidden, die altijd bidden onder het besef, dat ze zoveel minder zijn dan die goden, dus dat ze zich heel stil en eerbiedig moeten gedragen en anders zal de straffende god hen treffen.

Sommige mensen bidden tot zulk een god, die ze alleen zien als een god, die vuur op de aarde werpt, als een god die Nadab en Abihu straft, als ze het niet goed doen. En zeker, zo is God, dat heb ik u straks uitdrukkelijk gezegd uit het Woord van God, maar dat is niet de gehele God. Als u zich zó alleen God voorstelt, bidt u niet tot de ware God, hebt u van God een karikatuur gemaakt, een schijn-god, een god naar uw eigen gedachten. Niet, zoals Hij zich aan ons in Zijn Woord heeft geopenbaard.

Hoe heeft Hij zich geopenbaard? Als een God, tot Wie we naderen mogen, in een weg, die Hij wil, dat wij zullen gaan, tot Wie een geopende toegang is, in het bloed van het verbond. Niet buiten Christus. Niet steunende op onze verdienste. Niet hopende op verhooring om onze waardigheden of om hetgeen

wij voor God gedaan hebben. Maar alleen Hem aanroepende, zoals Hij Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft. En dan van harte aanroepen. Weer dat van harte.

Ten tweede, dat wij onze nood en ellendigheid recht en grondig kennen, opdat wij ons voor het aangezicht Zijner majesteit verootmoedigen. Dus hoe moeten we tot God bidden, zó, dat we onze nood en onze ellendigheid recht en grondig kennen. We moeten dus kennis hebben van de afstand, die er is tussen God en tussen ons. God is niet onze buurman, zoals een van de nieuwere theologen het geschreven heeft. God is in de hemel en wij zijn op de aarde. God is heilig en wij zijn onrein.

Je spreekt wel eens mensen, soms ook wel behorende tot Gods kinderen, die net doen of de Heere hun buurman is. Als God tot mij spreekt, dan beef ik voor Zijn aangezicht, ook al spreekt Hij van genade en van ontferming. Dan gaat mijn hand op mijn mond en dan zeg ik met Job: Met het gehoor van mijn oren heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog, daarom verfoei ik mij en ik heb berouw in stof en as. Dan zeg ik met Abraham: Ik heb mij onderwonden tot de Heere te naderen, hoewel ik stof en as ben. Onthoud het goed hoor: Elk spreken Gods tot een mens en elk spreken van de mens tot God □ in waarheid, □ gaat gepaard met ontzag, met heilig beven voor Gods aangezicht; wat de vrijmoedigheid niet wegneemt, maar wat toch met grote schuchterheid geschiedt, in het besef, dat Hij woont tussen de cherubs in de hemel der hemelen.

Onze nood en ellendigheid recht en grondig kennen, dat maakt ook, dat we ons voor Zijn aangezicht zullen verootmoedigen, In welke mate is het nodig "onze nood en ellendigheid" recht te kennen? Zo, dat wij ons voor Zijn aangezicht verootmoedigen. Wanneer de kennis van onze nood en ellendigheid zo groot is, dat we geen been meer hebben om op te staan, dat we op onze knieën moeten, dat we ons hart voor God gaan uitstorten, dat we zeggen: Heere het ligt verloren en het ligt verzondigd, ik kan het niet meer en geen mens kan me meer helpen. O, het is waar, het is de praktijk van het leven, dat we vaak zoveel aan verkeerde deuren kloppen, eer we terugkeren tot die ene geopende deur, van waaruit God ons tegemoet komt.

Er staat van die verloren zoon, dat, toen hij honger begon te lijden, hij zich verhuurde aan de inwoners van het land. Hij zocht mededogen, overal, behalve in het huis zijns vaders. Dat hield hij voor het laatst. Maar wilde hij geholpen worden, dan moest hij daar toch terecht komen. En zo is het vaak met ons ook. We zijn vaak net als de Egyptenaren. Ze brachten eerst Jozef hun geld en toen hun kudde en toen hun akkers en al hun bezittingen en toen alles op was, zeiden ze ten laatste: Hier hebt u ons, wij verkopen ons als slaven, alleen: Geef ons te eten. Ach, dit is ook de praktijk van ons leven, we zwerven vaak zo lang om, eer we in de hand des Heeren vallen. We zoeken zo vaak ons zelf te helpen of door mensen geholpen te worden. We steunen zo vaak op hetgeen de mensen ons zeggen. Dan gaan we naar de mensen met onze nood en zeggen: Vertel jij het nu eens, geloof jij het van me? Maar het

houdt toch geen stand in de dag van het gericht; al had een engel uit de hemel u gezegend, buiten de raad Gods. Predikanten, ambtsdragers, kinderen van God, kunnen het stempel op uw geestelijk leven niet zetten, dat kan alleen de Heilige Geest. Ergens spreekt het Woord van God van een "verzegeld worden" door de Heilige Geest. En dat zegel is alleen leesbaar in de poort des hemels.

Als ik straks met u voor die smalle poort zal staan, dan zal God kijken naar dat zegel. Dat zal alleen leesbaar zijn, als we door die smalle poort zullen ingaan in de stad Gods. Denk daar om, *dat is het zegel van de Heilige Geest*. Onze noden recht kennen, onze ellende recht kennen, zodat we ons voor het aangezicht van God verootmoedigen, zodat we ons neerbuigen voor de Heere en ten einde raad zijnde, wanneer Gods Geest ons dood laat lopen in al onze eigen gekozen wegen, het dan zeggen, met die verloren zoon, door de drang des Geestes, door de kracht der genade: Ik zal opstaan en ik zal naar mijn Vader gaan.

Dan zijn we "genoeg vernederd", om als een verlorene naar huis terug te keren. O, daar ontbreekt het ons zo vaak aan in de praktijk van ons leven. De Heere zegt: Ik zou ze wel verlossen, maar ze spreken leugen tegen Mij. Gij zijt vermoeid door uw grote reis, maar gij zegt niet: Het is buiten hoop. Daar is wat een worstelen ook in het leven van Gods kerk om het hoofd boven water te houden; ook nog wel een "schijnbaar" zich verootmoedigen. *Maar alle ware verootmoediging komt bij Christus terecht. Alle schijnverootmoediging blijft in de mens hangen!* Alle ware verootmoediging doet drinken uit de Fontein des levens. Alle schijnverootmoediging doet drinken uit de bittere putten, die we onszelf gegraven hebben. Wanneer je jezelf in de put stopt, dan haal je jezelf er ook weer uit, maar wanneer we door de Heilige Geest ontdekt worden en in de diepte aan Gods voeten neervallen, dan haalt God ons er uit. Dan komt het tot het ware gebed, dat God aangenaam is.

Zingen we thans van Psalm 27 : 5.

Tenslotte, dat wij deze vaste grond hebben, dat Hij ons gebed, niettegenstaande wij het onwaardig zijn, om des Heeren Christus wil, zeker wil verhoren, gelijk Hij ons in Zijn Woord beloofd heeft. Dat is ook een deel van het gebed, onthoud dat goed.

Niet alleen dat eerste en tweede, maar ook dat derde hoort er noodzakelijk bij. Dat wij een vaste grond hebben, dat Hij ons gebed, hoewel wij het niet waardig zijn, toch horen zal. Een waar gebed heeft altijd de hoop in zich, dat God mij zal horen. Als die grondtoon niet in ons gebed ligt, is het geen gebed. Nee, niet, dat wij altijd weten in welke weg God ons uit onze nood verlossen zal. Als we echt bidden, dan zeggen we niet: Heere, nu moet U het zo en zo doen; maar we zeggen: Heere, ik kan niet verder, weet U nog een weg? Dat is echt bidden, met ons hart. En dan zegt God: Ja, dit is de weg. Dan laten we het aan God over, maar dan hebben we in dat toevlucht zoeken tot God, toch

het vertrouwen in ons hart, dat Hij mij niet zal beschamen.

En dat vertrouwen is juist de grond van het ware gebed. Zonder dit vertrouwen, bidden we niet. Zonder dit vertrouwen is het maar een roepen van een slaaf aan zijn heer, die met een zweep gereed staat. Zonder vertrouwen is het maar een heidens gedoe, want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is en dat Hij een beloner is van degenen, die Hem zoeken. En nu weet ik wel, dat vertrouwen kan soms zijn als een blad, dat kan soms zo dun zijn en zo schuchter en zo bewogen. Dat kan zo gering zijn, dat we zeggen: Heb ik nu wel vertrouwen? Maar toch, als alles ons ontvalt, als de mensen ons niet kunnen helpen, als we onszelf niet kunnen helpen en het Woord van God ons geopenbaard wordt en we van Hem lezen, Die van de Vader gezonden is om nooddriftigen ten Redder te zijn en door dat Woord der waarheid de hoop in ons hart begint te leven en onze ziel begint te schreeuwen naar die verlossing, die door Christus Jezus is, dan komt er toch ook door de Heilige Geest zulk een hoop, zulk een hoop op God.

Dan is het bidden niet een worstelen in het wilde weg, dan is het niet een zwemmen in de oceaan, zonder de oever in het gezicht te hebben, maar dan is het een noodkreet uit de diepte, terwijl we in de verte de hand van de Redder reeds zien. Dan is het een schreeuwen om hulp, terwijl we het licht der verlossing zien gloren. Dan is het een roepen vanuit de diepte, maar niet een diepte die reeds toegesloten is. Maar dan is het een roepen naar boven. Als alle kanten afgesloten zijn en alle wegen doodlopen, dan blijft die ene weg open, de weg naar boven, de weg naar God. Ach, jammer genoeg moeten we eerst vaak veel lijden en door veel verzoeking en veel beproeving heen gaan, eer we die ene weg betreden. Dat hoort ook bij onze goddeloze natuur, die het zolang uit wenst te houden, totdat het niet langer meer kan.

Welgelukzalig is die mens, genade is aan hem bewezen, die op deze grond tot God nadert, als het hem bang wordt; de vaste grond, niettegenstaande we het onwaardig zijn. Dat is waar, dat moeten we dan ook bekennen, dan willen we het ook bekennen. Maar om des Heeren Christus wil, op grond van die vurige kolen van het brandofferaltaar, wil Hij ons zekerlijk verhoren, gelijk Hij ons in Zijn Woord beloofd heeft. In Zijn Woord, hoort u het wel? De grond van de gebedsverhoring ligt niet in hetgeen we ervaren, maar ligt in Zijn Woord. Daarom kan het voor u ook nog, hoor. Al hebt u nog nooit een belofte in uw ziel gehad, waarop u durft te bidden. U mag komen op dat Woord van God. Dat Woord, dat is eeuwig zeker, dat is eeuwig waar. Al bent u nog zo ongelukkig en zo onwaar en zo onwaarachtig voor God, dan is er toch dat Woord

En wat zegt dat Woord? Dat "goddelozen" met God verzoend worden. Wat zegt dat Woord ons? Dat er tot Hem geroepen hebben, die het niet waardig waren, mensen die gans melaats waren. Een vrouw uit Siro-Fenicië, en een vrouw uit Tyrus en Sidon hebben tot Hem geroepen en Hij heeft aan hun gebed geen gehoor ontzegd, maar heeft Zich over hen ontfermd. Waarom? *Omdat Hij het in Zijn Woord beloofd heeft.* Ach kom, maak er toch eens werk

van. Wat vader onder u, hebbende een zoon, die hem om een brood bidt, zal hem een steen geven? Om een ei, een schorpioen, om een vis, een slang? Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven, dengenen die Hem bidden. Ik zeg u: Bidt en u zal gegeven worden, zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal opengedaan worden. Ik zou met dat Woord maar eens op m'n knieën gaan, gij die nog onbekeerd zijt, jongens en meisjes, ik zou het God maar eens voorhouden vanavond. Zeg dan maar: Heere, gelijk U in Uw Woord beloofd heeft, mag ik om de Heilige Geest en om Uw genade bidden. Ik kan het niet en toch hebt U het me bevolen. Heere, dan doe ik het bij deze, neem dan het hulpeloze en het verkeerde er uit weg en verwerp mij voor Uw aangezicht toch niet, gelijk Gij Nadab en Abihu verworpen hebt. Want, ik nader tot U op grond van Uw verbond, waarvan ik het teken en het zegel draag. En waarin Gij toch Zelf als de eerste beloofd hebt, dat Gij om Christus wil, mijn God en mijn Vader zijn wil, mij al mijn zonden vergeven wil en mij door Uw Heilige Geest wil leiden.

Kom, jongens en meisjes, zoek zo de gesloten toegang tot God. Blijf dáár biddend, smekend voor Gods aangezicht liggen. Alles wat u ontbreekt, dat verbroken hart, dat recht kennen van je nood en van je ellende, het is alles het werk van Die Geest, waar Hij om gebeden wil worden. Ge komt er nooit tussen uit, nooit. God wil het en omdat God het wil, hebt u het te doen. Als u het niet kunt, wel, vraag het dan maar aan de Heere. Hij heeft gezegd, dat Hij de stem van de jonge raven hoort, en het redeloze vee, dat tot Hem roept om voeder. Hij zal ook uw stem horen en uw gebed geen gehoor ontzeggen.

Ach, hoeveel zijn er onder ons, die al zolang tot God geroepen hebben, zonder, dat ze ooit waarlijk gebeden hebben. Toets er uw ziel nog eens aan. Bedenk, welk goed, God in uw leven reeds gedaan heeft, opdat Zijn goedertierenheden u leiden tot bekering. Bedenk, wie Hij u beloofd heeft te zullen zijn, wanneer ge in Zijn wegen wilt wandelen. Bedenk, wat Hij wil zijn, als ge van Zijn wegen zijt afgedwaald, dat Hij zondaren en goddelozen tot Zich roept, tot waarachtige bekering. Bedenk het telkens weer opnieuw. En gij, die de zoete kracht in uw leven ervaren hebt, ge weet het, God doet nooit iets òm uw gebed, maar Hij doet grote dingen òp uw gebed. Want Hij heeft beloofd, dat alles, wat ge in de naam van Jezus Christus, van Hem vraagt, Hij ons horen zal, om Diens wil, Die Hij gehoor ontzegd heeft, toen Hij smeekte: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? Opdat wij nimmermeer van God verlaten zouden worden, maar in onze hoogste aanvechtingen verzekerd zouden zijn van de gewisse hulp van God in onze nood.

Nu dan, kinderen Gods, als uw gebedsleven is ingezonken, als uw geestelijk leven aan het kwijnen is, als u zegt: O, God, waar ben ik nu, ik voel geen grond meer onder mijn voeten en ik heb geen verborgen omgang meer met U, buig uw knieën! Hij, Die in het verborgen ziet, zal het in het openbaar vergelden. Laat de weg naar het verborgene u niet vreemd zijn, om daar uw

ziel voor God uit te storten en u zult het ervaren: wanneer gij zo uw knieën voor God gaat buigen en uw harde hart voor God gaat uitstorten en gij die nood aan God gaat vertellen, dan komt er verandering. Dat heeft God beloofd; Hij zou geen God zijn als Hij het niet deed. Want Hij heeft in Zijn Woord gezegd: En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren (Ps.50:15). Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.